

i Libri

della Quercia

Projecte artístic d'Elisabetta Gnone
Coberta: Barbara Baldi, amb la col·laboració de Lucio Leone i Alessia Martusciello
Disseny i maquetació de pàgines en color: Barbara Baldi
Maquetació de pàgines en blanc i negre: Thomas Fabbian
Il·lustracions: Claudio Prati
Colors: Barbara Baldi
Assessorament argumental: Guido Gnone

UNA PRODUCCIÓ

B O M B U S

Visita el poble del Roure Encantat a:
www.fairyoak.com
www.facebook.com/Fairy-Oak
elisabetta@bombusmedia.com

Títol original: *Fairy Oak. Il Potere della Luce*
© del text i de les il·lustracions: Elisabetta Gnone, 2014
Traducció de l'italià d'Oriol Sánchez Vaqué
© 2009 i *Libri della Quercia* Elisabetta Gnone

© 2016 Bombus S.r.l. per Elisabetta Gnone
(text i il·lustracions)
www.bombusmedia.com

ISBN: 978-84-19004-02-4
Dipòsit legal: B 17.164-2021

© d'aquesta edició, 2022 per Antonio Vallardi Editore S.u.r.l., Milà
Primera edició: maig de 2022

Duomo edicions és un segell d'Antonio Vallardi Editore S.u.r.l.
www.duomoediciones.com

Gruppo editoriale Mauri Spagnol S.p.A.
www.maurispagnol.it

Imprès a Grafica Veneta S.p.A. (Itàlia)

Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització per escrit dels titulars del *copyright*, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment mecànic o electrònic —incloses les fotocòpies i la difusió a través d'internet— i la distribució d'exemplars d'aquest llibre mitjançant lloguer o préstec públics.

Elisabetta Gnone

FAIRY OAK

EL PODER DE LA LLUM

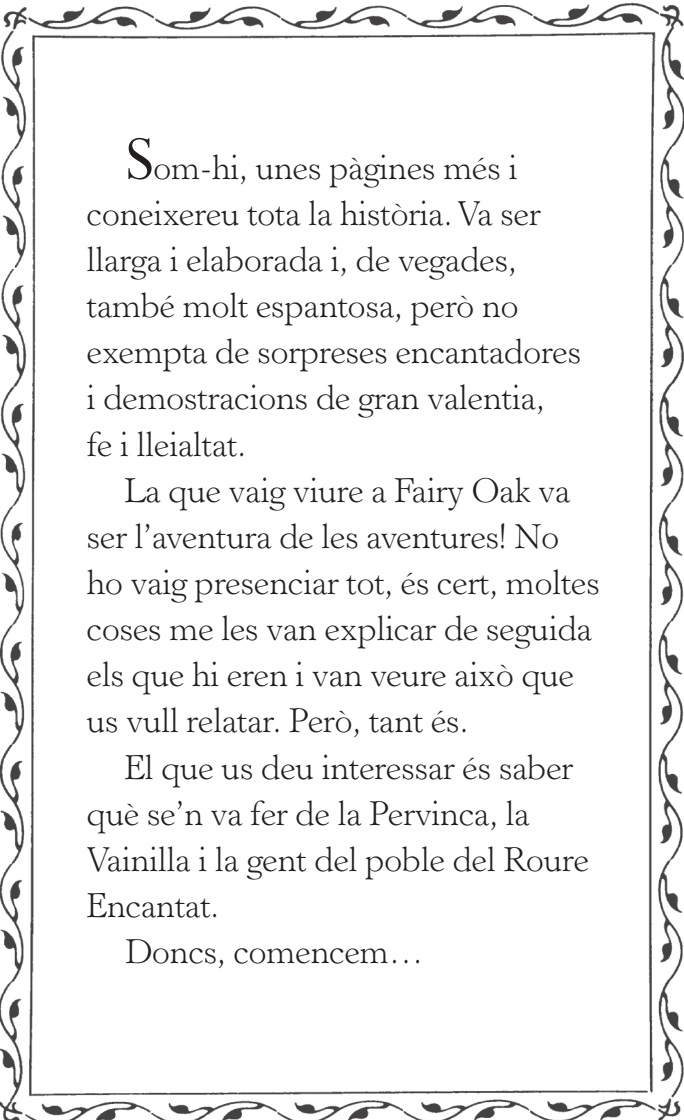
Llibre 3

Duomo ediciones

*A la Laura, reina de cors,
i la Claudia, princesa de les flors.
I al regne de bruixes, mags,
gnoms, gossos i gats que les envolta.*

A Will, gràcies des del fons del cor.

A decorative border with a repeating floral and vine motif surrounds the text.

Som-hi, unes pàgines més i coneixereu tota la història. Va ser llarga i elaborada i, de vegades, també molt espantosa, però no exempta de sorpreses encantadores i demostracions de gran valentia, fe i lleialtat.

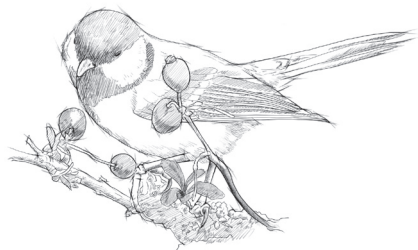
La que vaig viure a Fairy Oak va ser l'aventura de les aventures! No ho vaig presenciar tot, és cert, moltes coses me les van explicar de seguida els que hi eren i van veure això que us vull relatar. Però, tant és.

El que us deu interessar és saber què se'n va fer de la Pervinca, la Vainilla i la gent del poble del Roure Encantat.

Doncs, comencem...

El primer senyal

Un enorme foc de neu va travessar el paisatge davant de la nostra finestra. Com solia fer al vespre, jo havia obert el meu diari per actualitzar-lo. Quasi de sobte, però, els pensaments havien corregut més que la ploma. Incapaç de seguir-los amb la tinta, havia tancat les pàgines, i després de tapar bé les nenes, havia cercat confort en el meu nou cabdell.

Amb l'arribada dels primers freds, un cabdell sobrant dels jerseis de les nenes s'havia convertit en el meu llitet, en comptes de la molla de pa, i jo n'estava ben contenta: a més d'estar calentona, la llana desprenia el perfum dels branquillons de broida que la Dàlia posava als calaixets i als armaris. Ben abrigada, i amb aquella olor familiar, observava la nit i pensava. Quantes coses havien passat d'ençà de la meva arribada a Fairy Oak.

«Els primers dies no feia més que sorprendre'm»,

vaig recordar amb un somriure. Sempre bocabadada, preguntant què era això i allò... Quina fada més ximpleta i poc preparada! I la cara que vaig fer la primera vegada que vaig veure les cases del poble, amb les teulades en punta i les parets de pedra! Oh, eren precioses, amb grans jardins i verandes, tota una novetat per a mi, que provenia del Regne de les Rosades d'Argent, on no hi havia cases, sinó prats i flors i llacunes tranquil·les. Em va meravellar descobrir que als éssers humans també els agradaven les flors, fins al punt que les conreaven a l'hivern, a recer del fred, en casetes transparents que anomenaven hivernacles. El de la meva família estava adossat a la paret més assolellada de la casa, confortable i tranquil com un gat assenyat, entre l'exuberància dels rosers, l'espígol i altres herbes aromàtiques: malva, romaní, menta, estragó... Al costat més ombrívol, però, hi creixien les azalees i els rododendres. I com creixien!

Amb els anys, havien amagat l'antic camí que duia al jardí i, de maig a juny, es cobrien de flors ben grans, com les pilotes amb què jugaven els nens a les placetes assolellades del poble. Flors blanques, roses, violeta... Al llarg de la paret que vorejava el carrer prosperaven les hortènsies, les meves preferides, que esperava amb ànsia que florissin, poc després de les majestuoses i elegants peònies. Era un jardí magnífic, el de la meva família.

La forma dels vestits! Ara me'n recordo, allò també

va ser una sorpresa. El soroll que feien, sobretot a l'hivern, quan mags i nomags se'n posaven tants, l'un sobre l'altre, per protegir-se del fred: fruiх... fruiх... feien els vestits llargs de la Lalla Tomelilla... fruiх... fruiх... quan sortien a comprar... fruiх... fruiх... quan s'abraçaven entre ells. També feien bona olor, de galetes, de flors, de casa... Ah, les olors de Fairy Oak!, ara les coneixia bé, però quan vaig olorar el vi per primera vegada i el pa acabat de sortir del forn, fadameval, per poc que no em desmaio. No perquè no fossin agradables, s'entén, però és que no existia res de semblant al Regne de les Rosades d'Argent. Ni la flaire de l'herba tallada, ni els efluvis del raïm premsat, ni l'aroma dels pastissos de mores, ni l'olor càlida del fum que a l'hivern sortia per les xemeneies i feia picar el nas, ni molt menys el del mar en plena tempesta... Va haver de passar tot un any perquè aprengué a reconèixer les estacions a la manera dels humans.

N'havien passat deu des de llavors, deu anys des de la primera trobada amb qui, en fer-me cridar, havia canviat la meua vida.

«Estimada Tomelilla, poder-vos conèixer ha sigut l'emoció més gran», vaig pensar, abrigant-me amb el cabdell. Les estufes havien consumit l'última soca del vespre i l'aire de l'habitació començava a refredar-se. «Quant de temps encara?» ... Si acceptes, la teua tasca a

la nostra família durarà quinze anys, després dels quals, tornaràs a estar lliure per ocupar-te d'uns altres nens...

Així ho havia escrit la meva bruixa a la seva carta. Cinc anys més, doncs, i les nenes serien prou grans per espavilar-se totes soletes i jo hauria de deixar aquella casa. Pensant que el temps havia passat volant, vaig tenir una esgarrifança.

Quantes coses havíem viscut! Cosesboniques, coseslletges, cosessuperemocionants, des del primer dia! Amunt i avall del passadís, esperant que naixessin... i després? Finalment van arribar, amb dotze hores de diferència l'una de l'altra. La Pervinca i la Vainilla, idèntiques i diferents des del primer moment. Però això ho vam descobrir el primer dia en què l'Enemic va desfermar el seu primer atac: mentre lluitaven per defensar-se, la Vainilla va revelar que era una bruixa de la Llum, la Pervinca una bruixa de la Foscor. Llavors tot va quedar clar: els seus caràcters diferents, les seves pors, les seves passions, sempre oposades.

«Pobra Tomelilla», vaig pensar, «us va saber tant de greu no haver-ho endevinat abans, però com ho podíeu fer? No havia passat mai que uns germans o unes germanes posseïssin poders oposats!».

D'ençà d'aleshores estàvem en guerra.

Els últims mesos, els assalts de l'Enemic s'havien fet més freqüents i ferotges i la por havia envaït els ànims

de la gent com les males herbes els camps. Costava extirpar-la fins i tot en els pocs moments de pau. Més aviat s'estenia i guanyava terreny, i deixava cada vegada menys espai a l'alegria i al somriure. I com passa sempre, quan la llibertat d'un poble i la seva supervivència es posen a prova, la fe i la paciència desapareixen. I així, també a Fairy Oak, s'havien instaurat la desconfiança i el rancor.

Eren realment dies lletjos i, per a la nostra família, ho eren milvegades encaramés. Perquè, ara ja ho sabíem, Ell volia les bessones!

La Tomelilla m'ho havia explicat bé: Llum una, Foscor l'altra, unides per la sang i l'amor, la Vainilla i la Pervinca representaven allò que el Terrible 21 combatia des de sempre: l'Equilibri i l'Harmonia. La vida.

Per això, les havia intentat segrestar, per això, assetjava el nostre poble: per agafar-les i endur-se-les. Potser només una. Perquè separant-les en tindria prou, fer que una germana s'allunyés de l'altra, amb el pensament i amb el cor, perquè es trenqués l'Antiga Aliança entre la Llum i la Foscor. Llavors Ell es convertiria en Rei.

El rei sense pietat d'una terra sense llum.

Em vaig girar per mirar-les: faria qualsevol cosa per protegir-les. No només deixar de dormir, deixaria de menjar, de beure, d'existir, si calgués. Eren les meves nenes; les havia vist néixer i, per a una fada, això crea

un lligam indissoluble. Les seves carones precioses, els nassets arromangats, els cabells rebels, les galtes blanquetes, el seu alè suau... eren el que tenia de més familiar. Les estimava profundament i no permetria que ningú els fes mal.

Amb tot, durant aquells dies funestos, havia passat una cosa que ara em feia sentir impotent més que mai davant l'Enemic.

Durant l'última batalla, malgrat que Fairy Oak estava envoltat per criatures terribles i esgarrifoses, la Pervinca s'havia allunyat del poble. L'endemà, serena i sense cap esgarrinxada, ni cap mostra de por, havia tornat. On havia estat? «Havia caigut en una trampa», havia explicat ella. Quina mena de trampa? No ho havia explicat i això em neguitejava molt.

I aquella nit, malgrat la calma que regnava pertot arreu..., alguna cosa m'inquietava. Fent callar els meus pensaments per un moment, em vaig adonar que, tant a dins com a fora, el silenci molestava les orelles. Ni un soroll, ni tan sols el de la fusta que a aquella hora cruixia deixant anar l'escalfor del dia; ni una fulla seca tremolava a l'alenada de l'hivern, ni un esgarip de mussol, o d'òliba...

«Que estrany», vaig pensar, «és com si aquesta nit, immòbil i suspesa, estigués en una fosca espera».

Fins i tot els arbres, que sempre havien sigut amics

meus, em miraven amb una expressió hostil. Les fines branques negres semblaven ganxos aguts a punt d'engrapar... «Qui? Qui s'amaga en la foscor?», em vaig preguntar espantada. Estava a punt de passar alguna cosa? Les meves antenes no vibraven... tot i que això no volia dir gran cosa.

Vaig mirar el cel, a la recerca d'un senyal, i sorprenentment el vaig trobar mut, el seu humor velat per un sol color. «Això també és insòlit», em vaig dir, «és de nit i el cel és gris!».

Tot d'una vaig pensar en el Terrible 21, i l'espant em va fer parlar, en comptes de reflexionar.

—L'Enemic torna a la caça! —vaig dir en veu alta.

Immediatament, vaig tenir un gest de revolta i em vaig sobreposar. «No, no, no...», vaig protestar dintre meu, foragitant els pensaments foscos. «Són els teus ulls cansats, Feli, i les angoixes i les preocupacions d'aquests dies que t'impedeixen veure l'esperança. La Vall no sent l'arribada d'un nou atac, sinó d'un senyal de pau».

I per què no, ben mirat? Després de tants mesos de batalles i lluites espantoses, que potser no ens mereixíem un petit senyal d'esperança, que ens infongués coratge i serenitat, a tots nosaltres, que tant havíem patit? Que vingués, doncs, i aviat.

«Oh, fadadelesfades», vaig pregar mirant enfora, «si ha de passar alguna cosa, que sigui cosabella...».

No havia acabat de pensar aquella frase quan un floc de neu va entrar pel marc immòbil enllà de la finestra, i indiferent als meus pronòstics tètrics, va animar el paisatge, ballant de nord a sud. Fulminada per la visió, vaig saltar fora del cabdell, vaig tancar la finestra amb un encanteri de fada... i vaig volar fins a la Tomelilla.

Una ombra de por

Jo era l'única llum de la casa i la meva resplendor il·luminava en cercle l'espai del meu voltant. Un cercle petit, però suficient per projectar claror a les estretes parets de fusta de l'escala i il·luminar les cares retratades de les fotos penjades de les parets a banda i banda: els avis de la Dàlia i la Tomelilla, alguns besoncles i rebesoncles, la Tomelilla el dia del seu repartiment de premis, la Dàlia amb les nenes, en Cícero, els diplomes d'Aprenents de Bruixes de les nenes, jo fent uns ulls com unes taronges davant d'un pot de melmelada el dia en què la Tomelilla me'l va oferir, la Dàlia i en Cícero molt elegants als seus petits trons de vellut vermell el dia del casament, el poble entre remolins de vent... «I aquesta? No me'n recordava...», em vaig dir, aturant-me un moment davant de l'última foto. «Esperem que la Tomelilla no dormi massa profundament. És

més, esperem que no dormi, si no, hauré d'alçar la veu i despertaré tothom!».

Vaig picar.

Toc-toc-toc-toc!

—Tomelilla, soc la Feli! Us haig de dir una cosa!

—Entra —va dir amb calma la veu de dintre.

Vaig empènyer la porta i, com que el llit era buit, la vaig cercar en la foscor. Era davant de la finestra, agnollada sobre un coixí. Duia la bata suau de llana blava, sobre la qual ressaltava la trena blanca, que queia per tota l'esquena. Mirava enfora, amb els colzes recolzats sobre l'ampit i la barbeta entre les mans.

—Ho has vist, tu, també? —em va preguntar—. M'encanta quan neva a Fairy Oak.

—Oh, a mi també —vaig dir, i vaig alçar una mica la veu—: perquè la neu és la nostra AMIGA! Hi esteu d'acord, Tomelilla, que la neu és la nostra AMIGA?

Em va mirar de reüll.

—Què et passa, que t'has empassat un sil·labari? I per què crides tant?

—Recordeu aquell hivern, quan la Vainilla, que era petiteta, es va allunyar de casa per jugar amb la neu i la vam poder trobar seguint-li les petjades? I com es diverteixen els nois amb els jocs de mitjanit que organitzeu al jardí quan hi ha molta neu?

Va rumiar un moment:

—És cert, aquesta nevada ens podria oferir alguns avantatges. A la neu, les petjades són evidents, i per a l'Obscur Enemic podria ser difícil amagar-se.

—Exacte! —vaig exclamar, feliç que ho hagués entès—. La capa negra dels emissaris ressaltarà com les ales d'un corb i això facilitarà la feina de la ronda que vigila el poble. I, ho confesso, també la de les fades. Per no parlar del reflex de la neu, no hi haurà mai una foscor absoluta! La neu juga a favor nostre!

Ella va somriure i va tornar a mirar enfora.

Vam estar una estona en silenci, mentre la neu silenciosa esborrava totes les diferències i uniformitzava el món al nostre voltant.

Tot d'una, però, alguna cosa va volar davant de la finestra i va arremolinar els flocs.

—Què era això? —vaig preguntar allunyant-me dels vidres, espantada.

—No en tinc ni idea! —va exclamar la Tomelilla.

En aquell moment la porta de casa va petar: PAM!

Ens vam tombar alhora i amb l'ai al cor ens vam precipitar escales avall.

Al pis de sota, vam trobar en Cícero en pijama, que baixava davant nostre.

—Tu també ho has sentit? —va preguntar la Tomelilla.

—S... sí —va respondre ell encara mig endormiscat—. Ha sortit algú?

—O bé ha entrat! —va precisar la Tomelilla—. Aneu a trobar les nenes, jo baixo a l'entrada!

La porta de l'habitació de la Vainilla i la Pervinca estava entreoberta, tal com jo l'havia deixat. La vaig empènyer i un rectangle de llum va il·luminar la Pervinca, o més ben dit, el que s'intuïa d'ella, perquè la flassada la tapava fins al cap. Hi vaig entrar, seguida pel senyor Cícero. La Vainilla també dormia, estirada de panxa enlaire, com feia sovint, amb una mà rere el cap i un genoll doblegat.

—A dalt tot està tranquil —vaig dir en reunir-me amb la Tomelilla a la planta baixa—. I aquí?

—Per aquí també sembla tot tranquil —em va respondre sortint de la cuina—. Amb les presses s'havia oblidat de posar-se les sabatilles i ara caminava de puntetes sobre el terra de pedra glaçat.

—Bé, doncs, jo me'n torno a dormir —va dir en Cícero des de les escales.

—Ara venim també nosaltres —vaig dir, mentre darrere meu la Tomelilla feia que no amb el cap, astorada.

—Què deu haver sigut aquest so...

Es va aturar i, caminant enrere, va recular una passa.

—Què hi ha? —vaig preguntar en veu baixa.

No va respondre. Recolzava tota la planta dels peus a terra i caminava girant sobre ella mateixa.

—Què passa? —vaig tornar a preguntar.

—Aquí el terra és humit —va dir de cop i volta.

—Humit?

—Sí, ha entrat algú!

—Però, si només és humit aquí...

Intuint el meu pensament, la Tomelilla va fer uns passos al voltant.

—No, aquí és eixut —va dir tornant enrere. Se la veia pensativa. Llavors, de cop i volta, va tenir una intuïció—. Qui ha entrat sap volar! —va exclamar amb els ulls en forma de cristall de neu, precipitant-se cap a la cuina. En va tornar amb un sac blanc.

—Ràpid, avisem en Cícero i la Dàlia!

Vam pujar les escales a correuita i vam tornar a treure del llit el pobre senyor Cícero i aquest cop també la pobra senyora Dàlia.

—Agafeu un grapat de farina i bufeu-la al vostre voltant! —va ordenar la Tomelilla.

—Eh? —va fer la mare Dàlia, estirant-se tota despenjada—. Ja és hora de fer el pa?

—No, no, no, no hi té res a veure el pa! —va respondre la Tomelilla, passant-li la bata—. És per a l'intrús: si s'ha fet invisible, això el desemmascararà!

La Dàlia va saltar del llit.

—Algú ha entrat a casa nostra? Oh, pobres de nosaltres!

—La veritat és que no n'estem del tot segures, és

només per precaució —vaig dir per tranquil·litzar-la, mentre amb un dit la Tomelilla li feia el senyal de silenci i calma. Tremolant de fred o de por, la Dàlia va agafar la bata i es va tapar.

—No volem crear pànic —va dir la Tomelilla, obrint el sac de la farina—. Per això deixem que la Vainilla i la Pervinca dormin i mirem d'actuar amb una mica d'astúcia. Vejam, si fos un mag de la Foscor, podria desaparèixer, però no desmaterialitzar-se, oi? —Mentre ho explicava, la Tomelilla va començar a repartir-nos una mica de farina a les mans—. I si, en comptes de volar, caminés, deixaria rastre, correcte? Ara, bufeu contínuament la farina al vostre voltant i, si veieu formes, crideu. Dàlia, tu i en Cícero vigileu l'habitació de les noies i el pis de dalt. La Feli i jo escorcollarem la resta de la casa.

Vam començar des del fons, és a dir, des d'on la casa feia més por: primer vam visitar la Cambra dels Encanteris. Després de recórrer el passadís i de pujar dos esglaons, la Tomelilla va obrir la porta del safareig: els llençols estesos es van inflar cap a nosaltres i em vaig espantar.

—Només és el corrent d'aire, poruga! —va dir la meva bruixa—. Hauries d'il·luminar aquell racó amb la teva llum, és dels llocs on és més fàcil amagar-se.

«Que bé!», vaig pensar.

Tres esglaons més amunt del safareig, a la dreta, hi havia el forat de sota l'escala.

—Allà dins també? —vaig preguntar.

—Oi tant!

—Però si amb prou feines hi caben les nenes...

—I què? No sabem la grandària de l'intrús. I si no-més és un...

«Númens!».

—Aquí no hi ha ningú. Podem tornar a dalt? —vaig implorar, sortint de sota l'escala disparada com un coet.

Finalment, vam tornar a la cuina, on ja tot estava a punt per a l'esmorzar, i des d'allà, baixant un esglaó, al menjador: l'estufa encara desprenia una mica d'escalfor i a través de les finestres vaig veure que el jardí ja estava tot emblanquinat. Vam passar a la sala de la llar de foc, on un crec em va fer sobresaltar.

—Són les brases, Feli: no les ha apagat ningú! —va murmurar la Tomelilla, i va afegir—: Malament! No se sap mai què hi ha sota les cendres... Sense cremar-te, il·lumina la xemeneia.

—Haig d'entrar-hi? Però és tot fosc!

—Per això hi has d'entrar tu, Feli! O és que m'haig de transformar jo? Au, va, que estic a prop teu...

Vam mirar rere les portes i sota les butaques, i després vam passar a l'estudi d'en Cícero i al rebost. Vam

obrir armaris, calaixos, totes les portetes i els baguls de la casa, fins que ens vam retrobar tots al primer pis.

—Hem bufat farina pertot arreu —va dir en Cícero agafant la Dàlia pel braç—. Ara tornem al llit.

—D'acord, d'acord —va respondre la Tomelilla—. Perdoneu si us he molestat.

La Dàlia va fer un gest com dient «no, i ara!» i nosaltres, per si de cas, vam tornar a inspeccionar l'habitació de les nenes.

—Notes alguna cosa estranya? —va preguntar entrant de puntetes.

Vaig mirar al meu voltant ben atenta: mitja habitació estava perfectament endreçada, l'altra era un gran desori.

—Tot com sempre —vaig respondre.

La Tomelilla es va treure la bata i, caminant com una grua per un canyissar, va superar els obstacles que la separaven del llit de la Pervinca.

—No entendré mai aquesta diferència —va remugar—. Sembla que, en aquesta zona de la casa, la gravetat pot més que la força de la voluntat!

Tenia raó: la Pervinca era increïblement desendreçada i totes les seves coses semblaven destinades a estar escampades per terra o amuntegades sobre una cadira.

A la zona de la Vainilla, en canvi, cada objecte tenia un lloc, una destinació. La col·lecció de gomes i llapis

ben endreçada als pots, els llibres ben arrengrats als prestatges, els jocs a la cistella, la cartera de l'escola tancada al peu de la taula, la roba desada, tret d'un vestidet de llana de quadrets grisos i blaus estirat sobre la cadira, a punt per a l'endemà.

Vaig verificar que el despertador estigués posat a l'hora, vaig donar un copet al llibre que sobresortia de la tauleta de nit i em vaig dirigir cap a la sortida, pensant que la Tomelilla hauria fet el mateix. Per contra, vaig veure que s'havia assegut al costat de la Pervinca i se la mirava amb neguit.

Estava rígida, amb les mans a la falda i un posat incòmode. Seia sobre una muntanya de roba: la d'aquell dia, la del dia abans, i la de més abans... La Pervinca l'amuntegava de qualsevol manera setmana rere setmana sobre el que, segons recordàvem, era una preciosa cadira vermella, de vímet entrellaçat a la vella manera de Fairy Oak.

Ai, sí, el desordre imperava en el regne de la Vi. Fins i tot la seva petita tauleta de nit era plena d'objectes: l'anell d'en Grisam, la brúixola màgica que li havia donat la Tomelilla, un got d'aigua oblidat allà feia dies, una pinça de cabells, tres llibres: *Com criar una aranya a casa*, el *Llibre Antic* i un manual que havia demanat prestat al seu pare, intítulat *Raconcs encantadors i camins secrets a la Vall de Pratverd*. Aquest últim era obert cap

per avall. La Tomelilla hi va posar un punt de llibre i el va tancar. Llavors, amb un llarg sospir, es va inclinar per fer un petó a la Pervinca i es va aixecar. Quan va ser a la porta, es va posar la bata i, en aquell moment, una ganyota amarga, als costats de la boca, va esborrar tot rastre de tendresa de la seva cara.

—Que passa res? —li vaig preguntar en veu baixa.

No va dir res i va sortir.

Un cor refredat

A l'hivern, les gavines deixaven l'escullera per refugiar-se a les nostres teulades, més arrecerades del fred. Al vespre, i de vegades durant tota la nit, les sentíem cridar damunt de la nostra finestra, i ens divertíem pensant que s'estaven explicant vols fantàstics i acrobàcies arriscades, suspeses en els corrents d'aire. Al matí ens despertaven amb la seva cridòria.

Aquell dia, van ser els nens que van desvetllar les gavines i també la Vainilla, mitja hora abans que sonés el despertador.

—Aaah! Mireu això! —va exclamar la Babú excitada mirant per la finestra—. Ha nevat! I encara neva! Estan jugant tots a fora!

—Vols fer el favor de parlar fluixet! —va rondinar la Pervinca des del seu llit—. Jo encara dormia.

La Vainilla no s'ho acabava de creure.

—Dormir??? Ho he sentit bé? Hi ha una muntanya de neu allà fora! No pots dormir, hem de sortir a jugar també nosaltres dues, i tu, fadeta... —va dir adreçant-se a mi—, no ens diguis que no podem, perquè ningú no em podrà allunyar de la neu, ni deu mil enemics!

—Oh, no tinc la intenció de posar-hi cap trava —vaig dir—, però us espera l'escola: si us voleu distreure una mica, cal que us vestiu de seguida.

—Ho has sentit, Vi? —va dir la Vainilla sacsejant el llit de la seva germana—. Aixeca't, així podrem estar una estona al jardí i després passem a buscar la Flox... Vejam quantes capes de roba es posa avui!

La Vainilla va anar al lavabo i no va deixar de cantussejar ni mentre es rentava les dents.

—No tinc ganes d'anar a escola —va remugar la Vi des de sota els llençols.

—I tampoc de veure la neu? —vaig preguntar—. Ui... que estrany. Però, t'entenc, saps? No sempre es tenen ganes de fer el que cal. La Babú té raó, avui és un dia especial.

—Igualment no en tinc ganes.

—Que no has estudiat?

—Sí que he estudiat!

—T'has barallat amb algú?

—Encara no, però, si continua així...

—Així, com? Què passa?

—Res, no passa res —va respondre la Pervinca girant-se de costat—. Sisplau, Feli, li podem dir a la mare i al pare que no em trobo bé, avui?

«No senyoreta!», vaig pensar. «Aquest any, ja s'han dit prou mentides».

—Per què no els diem el que m'acabes de dir? —vaig suggerir.

—D'acord —va esbufegar ella enretirant els llençols—. Em llevo.

Es va asseure repenjada a la capçalera i, amb molta fatiga, va posar els peus a terra.

—Sembles cansada, Vi —vaig dir—. Què passa?

—No és res, tot va bé, Feli, no pateixis. Però, t'aviso que em vestiré sense dutxar-me, tinc massa fred.

Esbufegant, va posar una mà al munt de roba de la cadira i en va treure uns pantalons de cotó.

—Ah, eren aquí! —vaig exclamar—. No em diguis que són aquí des de l'estiu!

—Bah, pot ser —va respondre posant-se'ls.

—Ves, que són pantalons d'estiu i, pobrets, després de ser allà sota durant tant de temps, tenen una pinta una mica lamentable. Per què no et poses el vestit de quadrets grisos i blaus, com la Vainilla? És gruixut i confortable, ideal per a aquestes temperatures...

—Com el de la Babú? No, no —va fer movent

l'índex—. A la Babú els vestits li queden molt bé, i jo en canvi semblo un farcell.

—I des de quan, si sou iguals?

—Això no vol dir res, Feli, és una qüestió d'estil, de comportament, de manera de caminar, digues-li com vulguis. Som diferents.

—Si tu ho dius... Llavors, posa't la roba que duies ahir.

—D'acord... Ai, no, no puc, està... bruta.

—Ah, bé. Doncs deixa-la a part, que la rentarem —vaig dir—. Busca els pantalons de pota de gall amb els elàstics; aquests t'agraden.

—Ah, sí, aquests sí —va dir una mica més contenta—. On són?

—Un parell d'estacions per sobre dels de cotó. Excava i els trobaràs.

Com sempre, la primera que va sortir de l'habitació va ser la Vainilla.

—AAAH! —va cridar—. També ha nevat a casa!

—Què? —vaig exclamar, llavors me'n vaig recordar—. No, no... —vaig dir—, és només farina!

—Farina?

—Ai, mare meva! —va exclamar la Dàlia apareixent per la porta de la seva habitació—. Me n'havia oblidat!

—Es pot saber què ha passat aquesta nit? —va preguntar la Babú, divertida.

—Res, res... una idea extravagant de la teva tia per...

—La Dàlia va fer un gest com dient: «Deixem-ho córrer».

—Val més que voli per la cuina o deixaré petjades pertot arreu —va dir rient la Babú. I dit això, es va elevar i va baixar cap al pis de sota lleugera com una ploma.

—Si voleu, després d’haver acompanyat les noies, torno a donar-vos un cop de mà —vaig dir a la mare Dàlia.

—Gràcies, Feli, però no t’hi amoïnis —va respondre ella—. Més aviat caldria una d’aquelles màgies que fan només els mags de la Foscor, ja saps, aquelles que fan desapar... Un moment! —va exclamar picant-se amb una mà al front—. Ja ho tenim!

Es va girar i va entrar a l’habitació de les noies.

—Vi, que estàs desperta, tresor? Et necessitem.

—Ara vinc —va respondre ella—. Estic endreçant la meva roba.

—Obretcel! No en tens prou que nevi, que vols fer caure el cel?

—Ha! Ha! Quina gràcia —va remugar la Pervinca—. Però no t’emocionis gaire, només trec aquesta roba del damunt i porto aquesta altra a rentar.

—Molt bé, noia! Després mira de dedicar-me cinc minuts, m’has de fer màgia.

—Màgia? A tu?

—No ben bé a mi, sinó a... Ho entendràs quan posis el nas fora d'aquí.

Amb gran sorpresa de la Tomelilla, la Pervinca no li va demanar ajuda ni va haver de provar i tornar a provar mil cops per fer desaparèixer la farina de la casa. Simplement va moure la mà dreta endavant i enrere per l'aire, com si estigués traient la pols d'un moble invisible, i va pronunciar una parauleta, però tan fluixet que ningú no la va entendre.

En un tres i no res, els mobles van tornar a lluir com nous.

—Increïble! —va exclamar la Dàlia amb entusiasme—. Ara que ho sé, t'ho demanaré més sovint!

La Tomelilla, en canvi, no va comentar res, però als seus ulls atents no els va passar per alt un ràpid moviment de celles: la Pervinca l'havia tornat a sorprendre.

—Veni a veure-ho: hi ha mig metre de neu! —va cridar la Vainilla des del jardí. Volava superemocionada amunt i avall, entre les branques emblanquinades, feliç i satisfeta com un ninot de neu. La mare Dàlia la va haver de perseguir amb la gorra i els guants amenaçant-la de fer-la entrar a casa, si no es canviava les sabates.

La Vi es va passejar una mica pel jardí. Com que no podia volar, amb la neu que li arribava als genolls, va arribar a l'estany i es va aturar a observar la petita barca atrapada al glaç.

L'havia construït ella, aquell estiu, unint closques de nous i branquillons. Amb un tros d'hule, un retall sobrant d'algun mariner, n'havia creat les veles i, amb un altre trosset, havia fet una bandereta. Abans de quedar atrapada al glaç, n'hi havia prou amb una miqueta d'aire per fer-la navegar veloç com un bergantí. I flotava perfectament, fins al punt que la Vi, amb un punt de crueltat, la feia servir per transbordar llimacs i grills d'una riba a l'altra.

—Vols que t'ajudi a alliberar-la? —li va preguntar la Vainilla, repenjan-se a les seves espatlles.

—Gràcies, però no, es trencaria. Esperaré que arribi la primavera i que el vent no arrenqui les veles. Si no, les refaré.

—Deu ser realment infeliç en aquesta situació —va comentar la Babú—. Una força l'empeny a marxar i una altra l'obliga a quedar-se on és. Segons tu, si pogués escollir, què preferiria fer?

—És una embarcació de vela, ha nascut per navegar i seguir el vent —va respondre la Pervinca.

—Per tant, se sent atrapada?

—No ho sé, només és una barca.

—Si tu ho dius... Som-hi? —va proposar la Vainilla—. Sento crits al carrer i vull veure qui hi ha.

Corrents d'aire i murmuris

Vam trigar més de mitja hora a arribar a l'escola, i no tant perquè la Pervinca s'enfonsés a la neu, sinó més aviat perquè la Vainilla no deixava d'aturar-se, i és que ho trobava tot fantàstic i meravellós.

—Oi que és meravellós el poble nevat? —xiuxiuejava aquí i allà—. I mireu aquests caramells fantàstics...

Al llarg del camí s'havien trobat el jove Pardalet, ell i la Pervinca caminaven pel mig del carrer, arrossegant un bastó que, de tant en tant, feien servir per picar les branques cobertes de neu.

—Sou lliures —cridava la bruixeta de la Foscor, mentre aquestes, en deixar caure la neu acumulada, s'envolaven ben amunt. Només després que un munt de neu deixés colgada la Vainilla, vam poder accelerar el pas finalment.

—Tinc neu fins i tot a la roba interior! —va confessar

la Babú, mentre la Pervinca li espolsava els cabells i les espattes—. Brrr... M'estic... m'estic congelant, aquí.

—No, dona, que no et congelaràs. Aixeca els peus...

La Pervinca va agafar la Vainilla per la mà i juntes van fer via cap a l'escola. Xerraven amb en Pardalet, però, tot d'una, la Pervinca es va ofuscar. El jove Robin havia dit alguna cosa que no li havia agradat, a la Vi.

A la plaça, els pares i les fadetes s'havien esforçat a aturar els jocs dels nens. Pertot arreu volaven grans boles de neu i apareixien els primers ninots.

—Bon dia, Feli. Vainilla... Pervinca...

—Hola, Desdevent. Que ja ha entrat la Flox?

—No, deu ser darrere d'aquell ninot amb una gorra taronja.

—Darrere o a dins?

—Tens raó, Pervinca, potser és a dins. Potser és ella el ninot. No m'estranyaria gens.

—L'anem a trobar, Feli? —va preguntar la Vainilla—. Encara falten cinc minuts perquè toqui el timbre.

—Aneu-hi, però estigueu visibles en tot moment.

—Jo t'espero aquí —li va dir la Pervinca.

—Que no vols venir a jugar?

—No, és més, em sembla que entraré a classe i seuré, amb la caloreta.

—Com vulguis, però si vols venir amb nosaltres...

—No, no, entraré. Ens veurem després.

—D'acord, Vi.

Vaig observar com s'allunyava la Pervinca, amb les mans a la butxaca i la cara seriosa, mentre la Babú corria cap a la Flox.

—A l'escola, els nois l'eviten i en parlen per darrere —vaig dir en veu baixa a la Desdevent—. I també pel carrer... L'altre dia, la senyora Molliwid va arrossegar el seu fill a l'altra vorera per no topar-nos! Te n'adones?

I si veiessis la nostra Cistella de les Cortesies: sempre està mig buida. La gent té por de travessar l'entrada. Com si la Vi fos una ogressa!

—No ho és —va dir la Desdevent—. Per això no se sent a gust. I, parlant d'ogresses, t'interessarà saber que ara mateix ve cap aquí la dona de l'alcalde.

—Feli... que puc parlar amb tu un moment, per favor? —va grallar la senyora Pimperlé venint cap a mi.

«Només faltava això», vaig pensar.

—Bon dia, senyora Pimperlé, en què us puc ajudar? —vaig dir.

—Feli, em preguntava... bé, de fet, ens ho preguntàvem una mica tots, com estava la Pervinca. —Parlava posant-se una mà al pit, fent veure que respirava fondo, o que sentia una aprensió sincera—. La Scarlet explica que està molt silenciosa —va continuar—. Diu que amb prou feines deixa anar alguna paraula i que sempre està de mal humor. El meu marit, l'alcalde, esperava tenir

alguna notícia oficial, vull dir... sobre el que va passar... alguna garantia... no sé si m'explico.

El timbre de l'escola va arribar com un regal del cel: RIIING!, va fer en aquell moment.

—La Pervinca està perfectament, gràcies, senyora Pimpernel —vaig dir, fent una petita reverència i volant cap a l'escola. «L'ogressa» em va agafar per les ales.

—Espera! —va dir amb un somriure maligne—. Ui, quina pressa. Estem entre dones, per què hem de mantenir en secret certes coses? Es veu d'una hora lluny que la pobreta no està bé. No és gens estrany, amb tot el que li va passar. Devia ser terrible, per a una baldufeta com ella, trobar-se tota sola enmig de tants perills, i durant dos dies! Però, així, què li va passar, us ho ha dit? Ah, sí, la trampa: quina mena de trampa, us ho ha dit? En fi, ens agradaria saber-ne una mica més. Tots els nens de Fairy Oak són com fills nostres, no és així? Comunica a la teva senyora que a l'alcalde i a la seva excel·lentíssima esposa els encantaria rebre-la, ho faràs? Gràcies, Sifeliçtuseràs... etcètera, etcètera. Et desitjo que passis un bon dia.

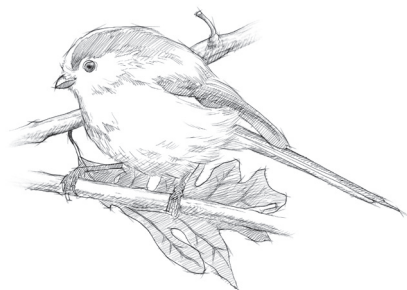
«I jo us desitjo que una tona de neu us caigui al cap i us enterri fins a la primavera», li hauria volgut respondre. Però les fades no diuen certes coses, i ni tan sols les hauria de pensar. Però, ho ben asseguro, mai en tota ma vida, mai no m'havia sentit tan ofesa!

En silenci, em vaig posar bé les ales i em vaig consolar pensant en la cara que hauria fet la Vi si hagués sentit l'«excel·lentíssima esposa de l'alcalde» anomenant-la «baldufeta!». Em van venir ganes de riure.

El guardià de l'escola

Ja havia començat la classe. No podia entrar a l'aula, hauria molestat el professor. Per això em vaig quedar a fora esperant el moment de la pausa. No feia gaire fred i, a més, tenia companyia. El senyor Shuanmà, el guardià de l'escola, arribava en aquell moment del carreró, amb una pala a l'espatlla.

—Estimada Feli, has vist quanta neu? —em va saludar—. Esperem que no sigui un mal senyal, que Aquell no hagi decidit enterrar-nos a tots! —va dir assenyalant amb el cap la Roca d'Arrocar.

—Esperem que no, senyor Shuanmà, si no, voldrà dir que la meva intuïció està de vacances. Tinc un molt bon pressentiment respecte d'aquesta nevada, sabeu?

—Ah, no em veig amb cor de discutir amb una fada —va dir ell desant la pala a l'habitació de les eines—. Si ho pressents, llavors segur que és com tu dius!

